

VYDŪNAS

Gimdymo slėpiniai

7-as redaguotas leidimas

Vydūno draugija

Kaunas, 2018

dėl žmonėse yra tiek daug ligų ir tiek vargo, kiek nerasi žvelgdamas į kitus gyvius. Žmonės būtinai turėtų geriau savo kūną pažinti, jį ir visą savo asmens gyvatą suprasti. Gyventų jie daug smagiau ir palaimingiau. O kas dar svarbiau: gyventų, kaip pridera žmogui. Juk žmogus visame pasaulyje yra pirmoje vietoje.

Kraujas

Svarbiausioji kūno proto priemonė savo tikslams pasiekti yra kraujas, būtent tas skystis, kuris teka kraujagyslėmis visame kūne. Kraujas yra labai ypatingas. Jau senovėj žmonės žinojo, kad jame glūdi tikras slėpinys. Todėl kraujas būdavo naudojamas šventiems ir kerėjimo reikalams. Sakoma, kad gyvybė esanti kraujuje. Per kraują kūno protas aiškiai apsireiškia.

Tiriant kraują, kaip tai daro šių dienų mokslininkai, atrasta, kad jis susideda iš kraujo vandens ir iš daugybės labai mažų kraujo kūnelių. Jie yra dvejopi – baltieji ir raudonieji. Jų skaičius sveikame kūne siekia ne tik milijonus, bet milijardus, tai yra tūkstančius milijonų. Jie yra labai svarbūs kūno gyvybei palaikyti. *Kokie yra kraujo kūneliai, tokia yra kūno sveikata.* Todėl būtinai reikalingas ne tik tam tikras tų kūnelių skaičius, bet ir jų kokybė.

Jei baltųjų kraujo kūnelių yra daugiau negu raudonųjų, žmogus yra ligotas, bet jei yra daugiau raudonųjų, žmogui iškyla kiti pavojai. Bet tai yra gydytojų reikalas.

Be to, reikia žinoti, jog tie kūneliai nesusidaro tie-

siog iš valgio ar gėrimo ir svarbiausiojo žmogaus maisto, būtent oro. Kraujo kūneliai patys maitinasi tuo, kuo žmogus minta ir kvėpuoja. O kraujo kūneliai maitina ir augina visą žmogaus kūną.

Sakoma, kad kiekviena liga atsiranda tada, kai tie kūneliai netinkamai maitinami. Todėl reikia juos gerai aprūpinti tuo, kas jiems būtina, tai yra geru maistu, oru, šviesa. Bet jiems kenkia ir netinkamas žmogaus elgesys, pavyzdžiui, kai jis nuodų išgeria arba jų tiesiog į kraują įleidžia, arba jei jis savo geismais iš jų reikalauja daugiau, negu jie savo gyvenimo dėsniais duoti įstengia.

Tačiau kraujo kūneliai nėra silpni. Jie ir patys aktyviai valosi, kai blogu maistu arba kuo kitu būna užteršiami. Teršalus jie išmeta ant kūno odos įvairiais išbėrimais ar spuogais. Kraujas tuojau verčia laukan, kas jame nešvaru. Žmogus neturėtų šio apsivalymo apsunkinti, – šašus ir t. t. tepdamas visokiais tepalais, vaisiais, – bet padėti jam apsivalyti, maitindamas kraują tyresniu valgiu ir oru. Labai tinka dažnas prausimasis ir prakaitavimas.

Viena baltųjų kraujo kūnelių rūšis yra ypač ypatinga. Tie kūneliai vadinami édikais. Jų uždavinys yra labai įstabus. Nuolatos jie plaukia kraujuje, be paliovos keisdami savo pavidalą. Į kūną įsmigus pašinui, patekus ligų užkratui ar šiaip kam, kas jį gadina, tučtuojau jie labai greitai plaukia ton vieton, kur įsiveržė įsibrovėliai. Tą vietą apsiaučia, ją tiesiog apgula ir pradeda,

kiek tik įstengdami, anuos svetimkūnius naikinti. Jeigu to padaryti negali, tada laiko juos apspitę ir pamažu visai apsupa.

Rydami į kūną patekusius nuodus, kartais jie ir patys apsirya ir miršta apsinuodiję. Tuomet žmogui kyla labai didelis pavojus. Todėl jis visuomet turėtų tiems naudingiems rijikams-ėdikams jų triūsą kiek tiktai galima palengvinti. Geriausiai tai galima padaryti, kuo greičiau išvarant įsibrovėlius iš kūno.

Įlindusį pašinę iš kūno ištraukti lengva. Retai prireiks jį išpjauti. Bet kai į kūną patenka nuodų ar kai įsi-skverbia ligos užkratas, tada sunkiau tai pašalinti. Tačiau šiandien žinoma, kaip sau padėti.

Kai kas nors kenksmingo arba nuodingo į kraują įeina, pakyla kūno temperatūra. Tai yra ženklas, jog kūnas gelbstisi ir nori apsisvalyti. Esant aukštesnei kūno temperatūrai, baltieji kraujo kūneliai, ėdikai, geriau įstengia suėsti ir pašalinti kenksminguosius įsibrovėlius. Bet ši šiluma neturėtų viršyti 40° C. Didesnis karštis alsina ir ėdikus.

Prakaituojant iš kūno išmetami nuodai ir kenksmingi dalykai, ir jis gali savaip gyventi ir tvirtėti.

Kiekviena liga, pasireiškianti karščiu, juo ir gydoma. Seniau, gal kartais ir šiandien, kai kurie gydytojai mano, kad karštį reikia slopinti tam tikrais vaistais. Šiandien, geriau žinant, kas kraujuje atsitinka, pažangesni gydytojai pradeda gydyti kitaip. Aiškiai suprasta,

kad *ligos karštis yra kūno valymasis*. Karštį slopinti – reiškia nuodus palikti kraujuje. O kūnas pasveikti gali tik tada, jeigu tų nuodų nėra labai daug. Mažinant karštį, kūno pastangos išgyti yra silpninamos. Bet ko kartais nepadaro žmonės nežinėliai!

Patyrę ir išmanantys gydytojai pataria, ligos karščiu užėjus, gultis į lovą, kad kūnas neatvėstų, o odos poros atviros liktų. Labai svarbu, ir kad viduriai tuštintųsi. Be to, būtina šiltame vandenyje maudyti, nuolat šiltesnio vandens pripilant. Po to ligonis turi būti greitai į vilnonę antklodę šiltai įvyniotas, kad kuo smarkiau prakaituotų. Labai reikia saugotis atvėsti.

Visi tie, kurie dažnai maudosi ir nuogi ore mankština, labai lengvai prakaituoja ir todėl lengviau išmeta iš kūno, kas jam netinka, kadangi jų odos poros yra praviros, bet ne užakusios, kaip nesimaudančių žmonių.

Kraujas, tekantis per visą kūną, ne vien jį apgina, bet ir aprūpina visu tuo, kas kūno gyvenimui reikalinga. Kūnui reikia įvairių sulčių ir skysčių. Burnoj turi būti seilių, kad valgiai suminkštėtų ir skrandyje geriau būtų suvirškinti. Sąnariams reikia tepalo, kad jie lengvai galėtų judėti ir t. t. Visus tuos skysčius kūnui teikia kraujas.

Kai kurie skysčiai, susidarę kraujuje, turi būti greitai iš jo šalinami. Jiems pasiliekant jame, kraujas tampa nesveiku. Pavyzdžiu imkime šlapimą. Inkstai jį išskiria iš kraujo ir surenka pūslėje. Jei inkstai veikia blogai, nevalomas kraujas apsinuodija, dėl ko žmogui kyla mirtinas pavojus.

Sultys, kurios virškina valgius skilvyje, taipogi iš kraujo randasi. Skrandis jas iš kraujo tiekiamų medžiagų pasigamina. O tam reikia laiko. Todėl netinka dažnai ir per daug valgyti. Žmogui per daug ir ne laiku valgant, skilviui, geram maisto suvirškinimui, nepakanka virškinimo sulčių. Ir todėl žmogus, kuris be saiko valgo ir geria, nėra sveikas, nors jis ir atrodytų storas, drūtas.

Daug dažniau žmonės serga todėl, kad jie per daug valgo, negu dėl alkio. Patarimą mažai valgyti, *bet valgi gerai sukramtyti ir ilgai burnoj vartyti* protingi gydytojai žmonėms vis iš naujo kartoja.

Iš kraujo randasi ne tik kūno gyvybei netinkami dalykai, kurie turi būti išmetami, ir ne tik tokie, kurie vartojami skilvyje, tulžyje ir kitur kūno reikalams, bet ir tai, kas reikalinga sudėtingiausiems bei nuostabiausiems kūno įtaisams. Turbūt lengva bus numanyti, kad geriausios ir brangiausios kraujo jėgos yra naudojamos opiausioms ir lepiausioms kūno dalims auginti ir naujinti. Labai nuostabus yra tas darbas, kuriuo iš kraujo randasi, pavyzdžiui, medžiagos, kurios augina smegenis.

Iš viso to, kas čia apie kraują pasakyta, darosi aišku, kokia ypatinga veikla vyksta kūno gyvybėje. Tačiau tai tėra tik tai, kas lig šiol tapo prieinama tyrinėjimui. Visa, kas atsitinka nervuose, mūsų dienų mokslininkams lieka dar kone visai paslėpta. Apie tai, kad jausmų-geismų ir minčių gyvenimas vyksta visai kitoje gyvatoje, nuo kurios dar reikia skirti ir dvasios-sielos gyvybę, dar

labai silpnai tesuvokiama. Matėme, kad kai kas nežino netgi kaip elgtis, pakilus kūno temperatūrai. Todėl čia plačiau aprašiau tą mokslą, kurį reikia žinoti kiekvienam. Suprantama, kad sunkiai susirgus reikia kreiptis į aukštus mokslus išėjusį gydytoją.

Bet visa apmaščius nereikia pamiršti, kad čia minimas kūno gyvenimas nuolatos yra jausmų-geismų-minčių veikiamas ir dvasios-sielos prižiūrimas.

Tai turint omenyje, galima sakyti, kad visa kūno gyvybė yra kraujo palaikoma. Iš jo ji minta, iš kraujo ji statoma ir tvarkoma. Juo ji ir apsisaugoja. Ypač tai svarbu gimties dalykuose.

Vaisingumo jėgos

Iš kraujo randasi ne tik tai, kas patį kūną išlaiko, bet ir tai, iš ko prasideda naujo žmogaus kūnas, kas pratęsia žmogaus giminę. Tai yra visai kitas kraujo uždavinys. Tačiau jis ne menkesnis, bet dar nuostabesnis už pirmąjį. Jis atsiranda kūnui subrendus ir dingsta pasenus.

Iš kraujo randasi gaminimo syvai ir jėgos. Vyrams tai vyksta sėklidėse, o moterims – kiaušidėse. Kūnui subrendus, sėklos susitvenkia prielipe, t. y. prie kiaušinėlio prilipusiame praplatėjime. Iš čia jos gali išsilieti.

Žiūrint į žmogų kaip į augantį pavidalą, akivaizdu, kad jis panašus į augalą. Augalas užauga, subręsta ir atneša vaisių, kurie duoda pradžią naujiems augalams. O tam tikram laikui praėjus, vaisingumas dingsta, nors